

Chương 29

“**H**ồ sơ đăng kí nguyện vọng vào ngành không được hút” nên Diệp Sơ nhanh chóng nhận được giấy gọi nhập học ngành Thiên văn trường đại học F. Cùng lúc đó Vệ Bắc cũng thuận lợi đỗ vào trường công an, cuối tháng tám sẽ bị bố “áp tải” rời thành phố đến nơi xa xôi theo đuổi con chữ.

Đến đầu tháng chín, các trường đại học cũng nối nhau khai giảng.

Diệp Sơ tới nhà ga tiễn Lâm Mậu Mậu và Triệu Anh Tuấn cùng đi Đại học B mới phát hiện ra hai người này đã chính thức “dính” vào nhau rồi, phụ huynh hai bên gia đình đến tiễn cử nói nói cười cười chẳng khác gì người một nhà.

Thế này coi như xác định rồi ư? Diệp Sơ rất ít khi quan tâm đến việc của người khác nhưng lần này lại “lắm chuyện” hỏi một câu.

Lâm Mậu Mậu gật gật đầu, rồi bỗng hỏi ngược: “Chúng tớ đã xác định rồi, còn cậu và tên Vệ Bắc kia thì sao?”

Diệp Sơ bị hỏi thoáng thấy hơi xấu hổ, lắc đầu: “Chúng tớ có gì đâu”.

“Thôi đi các cậu mà bảo là không có gì à? Có mù cũng nhìn ra tên kia nghĩ gì về cậu! Tớ bảo này, cậu ngốc thật hay là giả ngốc vậy? Thật ra nói cho đúng lương tâm thì cậu ta cũng rất ổn mà, trừ tính tình hơi dễ cáu với cái miệng độc địa, ánh mắt hơi hung hãn ra thì chẳng có gì không tốt cả...”

Diệp Sơ muốn nói: “Trừ những cái đó ra thì còn có gì khác nữa sao? Nhưng đúng lúc ấy, tiếng loa đã vang lên thông báo bắt đầu kiểm tra vé.”

“Mậu Mậu, đi thôi!” Triệu Anh Tuấn xách va li, đứng ở cửa soát vé gọi cô ấy.

Lâm Mậu Mậu vội vàng xách đồ chạy theo! Lúc đi còn không quên dặn dò Diệp Sơ: “Tớ đi nhé, có gì cứ gọi điện thoại, kì nghỉ tớ về thì cùng đi chơi nhé!”

“Ừ.” Diệp Sơ gật đầu.

“Còn nữa, chúng mình đều học đại học rồi, cậu đừng lúc nào cũng cắm đầu vào học như trước kia nữa. Cũng nên nghĩ đến hạnh phúc cả đời đi, tớ thấy Vệ Bắc được đấy.”

“Đi thôi.” Triệu Anh Tuấn đằng kia lại gọi.

“Biết rồi, biết rồi, rắc rối quá.” Lâm Mậu Mậu đáp rồi ngoái lại vẫy tay với Diệp Sơ: “Tớ đi đây, cậu suy nghĩ kĩ đi, đằng nào thì suy nghĩ một chút cũng không có thai được mà, nhỉ?”

Diệp Sơ dờ khóc dờ cười, vẫy tay nhìn theo hai người rời đi.

Hai người đó đi chưa lâu thì Đại học F cũng khai giảng. Ngày mang theo giấy báo đến nhập học, hai vợ chồng họ Diệp xách túi lớn túi nhỏ đưa con gái đến phòng kí túc.

Lưu Mỹ Lệ vẫn đang lăn tăn vì con gái đăng kí chuyên ngành ít được quan tâm. Bà vừa giúp con gái sắp xếp đồ đạc, vừa không tìm được căn nhà: nào là sau này khó tìm việc quá, nào là con gái làm sao phù hợp với ngành Thiên văn được cơ chứ.

“Cô à, thật ra học ngành gì không quan trọng, quan trọng là phải học giỏi ạ.”

Diệp Sơ nhìn về nơi phát ra tiếng nói thì thấy một nữ sinh nhỏ nhắn, trắng trẻo, trông cũng dễ thương. Cô cảm kích gật đầu với nữ sinh kia một cái. Đối phương cũng nháy mắt coi như đáp lễ.

Thấy bạn cùng phòng con gái đã nói thế, Lưu Mỹ Lệ cũng không tiện nói thêm gì nữa. Sắp xếp đồ đạc xong, hai vợ chồng bà ra về, trước khi đi còn dặn dò tỉ mỉ về các chi tiết trong sinh hoạt, chỉ sợ con gái lần đầu ở nội trú không quen.

Diệp Sơ từ đầu đến cuối đều ngoan ngoãn gật đầu nghe theo, mãi tới khi bố mẹ cô rời đi, nữ sinh trắng trẻo kia mới sán lại gần.

“Này, cậu họ Diệp à?”

Diệp Sơ gật đầu: “Tớ tên là Diệp Sơ, còn cậu?”

“Tớ tên là Tường Phương Phi, sau này cứ gọi tớ là Tiểu Phi, kia là Khương Tử - Khương Hồng.” Dễ nhận thấy Tường Phương Phi là một cô gái rất cởi mở, mới có một ngày mà đã bắt đầu thân quen với các bạn trong phòng.

“Chào cậu.” Diệp Sơ gật đầu với cô bạn Khương Tử trông có vẻ ngoan ngoãn: “Tớ tên Diệp Sơ”.

Khương Tử cười tí mắt chào lại cô: “Tớ tên là Khương Hồng, tớ vừa nghe bố mẹ cậu nói chuyện, cậu là người ở đây à?”

“Ừ.” Diệp Sơ gật đầu, đang định nói gì đó thoáng nghe thấy tiếng bước chân. Ngay sau đó, cô gái nằm giường tầng trên của cô bước xuống.

Cô gái đó có đôi mắt hút hồn tựa hoa đào, mặt mày tinh tế đẹp đẽ, làn da trắng ngần, mái tóc dài xõa ngang vai, mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen và chiếc váy bò ngắn, khoe trọn hết những đường cong mềm mại.

Trừ Diệp Sơ, hai người còn lại trong phòng đều âm thầm thốt lên: Người đẹp kìa!

Tường Phương Phi cười niềm nở, bắt chuyện: “Xin chào, tớ là Tường Phương Phi, tên cậu là gì?”

Không ngờ đối phương chỉ liếc cô ấy một cái rồi mãi lâu sau mới buông ra ba chữ lạnh lùng: “Trương Tiểu Giai”.

Lời vừa nói ra, bầu không khí lạnh hẳn. Nụ cười của Tưởng Phương Phi trở nên hơi gượng gạo: “Vậy cậu là người ở đâu?”

“Thành phố B.” Lần này lại chỉ là ba chữ, không khí lại càng lạnh.

“Có vẻ không dễ gần lắm nhỉ?” Tiểu Phi lè lưỡi.

Khuong Tử gật đầu có vẻ đồng tình.

Chỉ mình Diệp Sơ ngơ ngác chớp mắt: “Tớ thấy oan mà”.

Nửa câu còn lại cô không nói nốt: Vì tớ từng gặp kẻ còn khó gần hơn cơ.

Sau đó, Diệp Sơ biết được người đẹp núi băng Trương Tiểu Giai này là người duy nhất trong phòng học khoa Chế tạo hàng không, vì khoa cô ấy chỉ có mỗi một nữ sinh nên mới nhét vào phòng ngủ của các nữ sinh khoa Thiên văn học.

Ngày đầu nhập học, mệt mỏi là điều không tránh khỏi, thế nên tối hôm đó mọi người đều đi ngủ sớm.

Diệp Sơ vừa chớp mắt đã thấy chiếc điện thoại mới mua nhấp nháy, trên màn là hiển thị một dãy số lạ.

Cô nhắc máy, còn chưa kịp “a lô”, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói thô lỗ. “Diệp Thừa Căn!”

Chỉ một câu này thôi là Diệp Sơ đã biết ngay tên đồng bọn Lâm Mậu Mậu ở thành phố kia lại bán đứng cô rồi.

“Ừ.” Diệp Sơ khẽ đáp.

“Sao nói nhỏ thế?” Vệ Bắc hỏi.

“Mọi người ngủ cả rồi.” Diệp Sơ nhỏ giọng đáp.

“Sao con gái các cậu phiền phức thế, ngủ sớm thế làm gì?”

Diệp Sơ toát mồ hôi hột, lại nghe Vệ Bắc nói tiếp: “Ngày đầu tiên nhập học thế nào? Trường có tốt không?”

“Ừ, cũng được.” Diệp Sơ khẽ trả lời mỗi một câu, nhưng lại nghĩ người ta có lòng gọi điện đến hỏi han mình, nếu không hỏi lại một chút thì cũng ngại, thế nên cô nói: “Còn cậu, trường có tốt không?”

Thấy Diệp Sơ quan tâm đến mình, giọng nói ở đầu dây bên kia lập tức dịu dàng hơn rất nhiều: “Cũng được, chỉ là rất nhớ cậu thôi.”

Vừa dứt lời thì một gương mặt nhăn nhó từ giường tầng trên thò xuống, cười tít mắt hỏi: “Anh Bắc, gọi điện thoại cho bạn gái à? Dịu dàng ghê nha...”

“Bạn gái cái gì? Là bà xã của tao!” Vệ Bắc mắng vọng lên.

Diệp Sơ mếu máo, chợt nghe tiếng cửa phòng ngủ mở, hình như Trương Tiểu Giai về rồi.

“Sao thế?” Vệ Bắc hỏi.

“Không sao cả.” Diệp Sơ vội nhỏ giọng bảo: “Mọi người đều ngủ rồi, nếu không có gì thì tắt cúp máy trước đây!”

“Ồ. Vội gì chứ? Diệp Thừa Côn! Diệp...”

“Tút tut tut...” Điện thoại bị dập máy rồi.

“Shit!” Cậu giận đến nổi suýt ném cả điện thoại: “Anh Bắc bị bạn gái ngắt điện thoại à?” Gương mặt nhăn nhó giường tầng trên lại thò xuống.

“Cút!” Vệ Bắc đạp vào chân giường, “Đã bảo bà xã của tao cơ mà!”

“Bà xã mà lại cúp điện thoại của anh à?”

“Chết tiệt, sao mày lắm chuyện thế hả!” Vừa nói thế thì di động của Vệ Bắc bỗng nhận được tin nhắn.

Bà xã: Gọi điện thoại ảnh hưởng đến các bạn cùng phòng nghỉ ngơi, ngày mai lại nói chuyện tiếp nhé.

Nếu Diệp Sơ mà biết Vệ Bắc lưu tên mình trong danh bạ như thế này thì chắc cả đời cũng không bao giờ gửi tin nhắn cho cậu nữa, nhưng tiếc là cô lại không biết.

Nhìn thấy điện thoại hiện lên tin nhắn “bà xã” gửi, lại còn kèm thêm một gương mặt cười, Vệ Bắc không kìm lòng nổi mà phời phới như được lên mây.

Tuân lệnh, bà xã.

Đọc tin nhắn nhanh chóng được gửi lại, Diệp Sơ hồi hận đến nỗi muốn đâm xuống giường: Cái tay gửi tin nhắn này. Cái tay thêm mặt cười này!

Cứ thế, cô chìm vào giấc ngủ trong nỗi hối hận khôn cùng.